

Анонимизиран текст

Превод

C-294/22 - 1

Дело C-294/22

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

3 май 2022 г.

Запитваща юрисдикция:

Conseil d'État (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

22 март 2022 г.

Жалбоподател:

Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA)

Отвeтник:

SW

[...] SW подава искане до Cour nationale du droit d'asile (Национален съд по въпросите на правото на убежище) да отмени решението от 11 октомври 2019 г., с което генералният директор на Office français de protection des réfugiés et apatrides (Френска служба за защита на бежанците и лицата без гражданство, по-нататък „OFPRA“) е отхвърлил молбата му за убежище, и да му признае качеството на бежанец или, ако това не е възможно, да му предостави субсидиарна закрила.

С решение № 20016437, 20005472 от 9 декември 2020 г. Cour nationale du droit d'asile (Национален съд по въпросите на правото на убежище) уважава молбата му и му признава качеството на бежанец.

С жалба [...] OFPRA отправя искане до Conseil d'État (Държавен съвет):

1) да отмени това решение;

2) да върне делото на Cour nationale du droit d'asile (Национален съд по въпросите на правото на убежище).

OFPPRA поддържа, че Cour nationale du droit d'asile (Национален съд по въпросите на правото на убежище):

- не е мотивирал в достатъчна степен решението си и е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разгледал въпроса дали заинтересованото лице е било принудено да напусне зоната на действие на Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в Близкия изток (наричана по-нататък „UNRWA“) поради заплахи за неговата безопасност,
- допуснал е грешка при прилагане на правото, като е приел, че невъзможността на UNRWA да финансира терциерните здравни услуги, съобразени със здравословното състояние на палестински бежанец, представлява основание за преустановяване на ефективната закрила на тази организация, което дава възможност да поиска прилагането на Женевската конвенция,
- допуснал е грешка при прилагане на правото и е изопачил доказателствата по делото, като е приел, че UNRWA не може да изпълнява мисията си за подпомагане, въпреки че поемането на терциерните здравни услуги не е част от тази мисия и че не е доказано, че заинтересованото лице не може да получи подходящо лечение в Ливан.

[...]

Настоящата юрисдикция взе предвид следното:

1. От документите по делото, представени на съдиите, които се произнасят по същество, е видно, че SW, който е от палестински произход, роден е през 1976 г. в Ливан и е живял там до напускането на тази страна през февруари 2019 г. и пристигането си във Франция на 11 август 2019 г. С решение от 11 октомври 2019 г. генералният директор на OFPPRA отказва да удовлетвори молбата да му се признае статут на бежанец. OFPPRA подава касационна жалба срещу решението от 9 декември 2020 г., с което Cour nationale du droit d'asile (Национален съд по въпросите на правото на убежище) е отменил това решение и е признал на SW качеството на бежанец.

2. От една страна, съгласно член 1, раздел А, точка 2, първа алинея от Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. за статута на бежанците терминът „бежанец“ се прилага по отношение на всяко лице, което „при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от

такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживееене [...] не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея“. Член 1, раздел D от тази конвенция обаче предвижда: „Тази конвенция не се прилага по отношение на лица, ползващи се в момента от закрилата или помощта на органи или организации на Организацията на обединените нации, различни от Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Когато оказването на такава закрила или помощ бъде преустановено по каквито и да било причини и ако положението на тези лица не е надлежно установено съгласно съответните резолюции, приети от Общото събрание на Организацията на обединените нации, тези лица могат ipso facto да се ползват от привилегиите, произтичащи от тази конвенция“.

3. UNRWA е създадена с Резолюция № 302 (IV) на Общото събрание на ООН [...] от 8 декември 1949 г., за да предоставя пряка помощ на „палестинските бежанци“, намиращи се в някоя от държавите или териториите в географския обхват на UNRWA, а именно Ливан, Сирия, Йордания, Западния бряг на река Йордан и Ивицата Газа. Съгласно текста на Резолюция № 74/83 на Общото събрание на ООН от 13 декември 2019 г. относно UNRWA, с която мандатът ѝ е продължен до 30 юни 2023 г., дейностите на UNRWA се извършват „с оглед на благосъстоянието, защитата и човешкото развитие на палестинските бежанци“ и имат за цел „задоволяване на основните им нужди във връзка с тяхното здраве, образование и издръжка“. От консолидираните указания за допустимост и регистрация, приети от този орган през 2009 г., следва, че тези средства се отпускат, от една страна, на регистрираните към него лица, които са имали обичайно пребиваване в Палестина между 1 юни 1946 г. и 15 май 1948 г. и които са загубили жилищата си и средствата си за препитание в резултат на конфликта от 1948 г., както и на техните наследници, и от друга страна, на другите отговарящи на изискванията лица, посочени в точка В. от част III на тези указания, които подават искане за това, без да са регистрирани от UNRWA. С оглед на възложената ѝ мисия UNRWA трябва да се разглежда като орган на ООН, различен от Върховния комисар на ООН за бежанците (наричан по-нататък „ВКБ“), който предоставя помощ на тези лица по смисъла на разпоредбите, посочени в точка 2.

4. От разпоредбите, цитирани в точка 2, следва, че Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. не е приложима за палестински бежанец, при положение че той действително получава помощ или закрила от UNRWA, както е посочено в предходната точка.

5. От друга страна, съгласно член 12, параграф 1, буква а) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на

условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила: *Гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключва от кръга на бежанците, когато съответното лице попада в приложното поле на член 1, [раздел D] от Женевската конвенция относно закрилата или помощта от органи или агенции на Организацията на обединените нации, различни от върховния комисар за бежанците на ООН. В случаите, в които тази закрила или помощ бъде преустановена на каквото и да е основание, без положението на тези лица да бъде окончателно уредено в съответствие с относимите резолюции на Общото събрание на Организацията на обединените нации, тези лица ipso facto имат право на предимствата по настоящата директива“.*

6. В решението си от 19 декември 2012 г. по дело *Abed El Kareem El Kott* и др., С-364/11, EU:C:2012:826, Съдът на Европейския съюз е приел, че член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г., възпроизведен идентично в посочените по-горе разпоредби на Директива 2011/95/ЕС, „трябва да се тълкува в смисъл, че преустановяването „на каквото и да е основание“ на закрилата или на помощта от страна на организация или орган на Организацията на обединените нации, различна/различен от ВКБ, се отнася също и до положението на лице, което, след като ефективно се е ползвало от тази закрила или помощ, престава да се ползва от нея поради причина, която не може да контролира и не зависи от волята му“ и че „компетентните национални органи на държавата членка, компетентна да разгледа подадена от такова лице молба за убежище, трябва да проверят, въз основа на преценка на лично основание на молбата, дали това лице е било принудено да напусне зоната на действие на тази организация или този орган, а това е така, ако е съществувала сериозна заплаха за личната му безопасност и съответната организация или орган не е била/бил в състояние да му осигури в тази зона условия на живот, отговарящи на мисията, която е възложена на посочения орган или посочената организация“. Съдът допълва, че „когато компетентните органи на държавата членка, компетентна да разгледа молбата за убежище, установят, че е изпълнено условието относно преустановяването на закрилата или на помощта от UNRWA по отношение на молителя, възможността „[тази] директива“ да се прилага ipso facto предполага признаването от тази държава членка на качеството на бежанец [...] и предоставяне по право на статут на бежанец на това лице“, при условие че за него не се отнася нито едното, нито другото от основанията за изключване, посочени в параграф 1, буква б) или параграфи 2 и 3 на същия член 12.

7. От изложеното в обжалваното решение е видно, че за да приеме, че SW може да претендира по право за качеството на бежанец, *Cour nationale du droit d'asile* (Национален съд по въпросите на правото на убежище) е счел за установено, че UNRWA не е била способна да му осигури в достатъчна степен достъп до терциерните здравни услуги, които се отнасят до най-тежките заболявания, и до лекарството, от което зависи оцеляването му, и по

този начин да му осигури условия на живот, отговарящи на мисията ѝ за подпомагане, при което го е поставила в индивидуално състояние на сериозна несигурност, която да го принуди да напусне Ливан. OFPPRA поддържа, че в решението си съдът е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разгледал въпроса дали SW е бил принуден да напусне зоната на действие на UNRWA поради заплахи за неговата безопасност, като е приел, че невъзможността на UNRWA да финансира терциерните здравни услуги, съобразени със здравословното състояние на палестински бежанец, представлява основание за преустановяване на ефективната закрила на тази организация, което дава възможност да поиска прилагането на Женевската конвенция, и като е счел, че UNRWA не може да изпълнява мисията си за подпомагане, въпреки че поемането на терциерните здравни услуги не е част от тази мисия.

8. Отговорът, който трябва да се даде на изтъкнатите основания зависи от това дали независимо от разпоредбите на националното право, които разрешават при определени условия престоя на чужденец поради здравословното му състояние и евентуално го защитават по отношение на мярка за извеждане, разпоредбите на член 12, параграф 1, буква а) от Директива 2011/95/ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че може да се счита, че болен палестински бежанец, който след като е получавал ефективна закрила или помощ от UNRWA напусне държавата или територията в зоната на действие на този орган, в която е имал обичайно пребиваване, тъй като в нея не може да получи в достатъчна степен достъп до грижите и лечението, които изисква здравословното му състояние, и че непоемането на тези грижи и лечение води до реална опасност за живота или физическото му здраве, се намира в положение, при което съществува сериозна заплаха за личната му безопасност и при което UNRWA не е в състояние да му осигури условия на живот, отговарящи на мисията, която ѝ е възложена. При утвърдителен отговор на първия въпрос следва да се определи кои критерии — свързани например с тежестта на заболяването или с естеството на необходимите грижи — позволяват да се установи това положение.

9. Въпросите, посочени в точка 8, са от определящо значение за решаването на спора, който Държавният съвет трябва да реши, и повдигат сериозни трудности при тълкуването на правото на Европейския съюз. Ето защо следва да се отправи запитване до Съда на Европейския съюз на основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз и до произнасянето на Съда по всички тези въпроси да се спре производството по жалбата, подадена от OFPPRA.

РЕШИ:

[...] Спира производството по жалбата на Office français de protection des réfugiés et apatrides (Френска служба за защита на бежанците и лицата без гражданство, по-нататък „OFPPRA“) до произнасянето на Съда по следните въпроси:

1) Независимо от разпоредбите на националното право, които разрешават при определени условия престоя на чужденец поради здравословното му състояние и евентуално го защитават по отношение на мярка за извеждане, трябва ли разпоредбите на член 12, параграф 1, буква а) от Директива 2011/95/ЕС да се тълкуват в смисъл, че може да се счита, че болен палестински бежанец, който след като е получавал ефективна закрила или помощ от UNRWA напусне държавата или територията в зоната на действие на този орган, в която е имал обичайно пребиваване, тъй като в нея не може да получи в достатъчна степен достъп до грижите и лечението, които изисква здравословното му състояние, и че непоемането на тези грижи и лечение води до реална опасност за живота или физическото му здраве, се намира в положение, при което съществува сериозна заплаха за личната му безопасност и при което UNRWA не е в състояние да му осигури условия на живот, отговарящи на мисията, която ѝ е възложена?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, кои критерии — свързани например с тежестта на заболяването или с естеството на необходимите грижи — позволяват да се установи това положение?

[подписи][...]